

peäle, ta kassus nüüd ka, kas ta piddi
 woima nende küsimiste ja kostmistega ja
 pühha kirja fannadega korda fada, mis
 käskaude ja usko-õppetuste wahkele olli kir-
 jaste pandud, ja wata, se Caks semmal
 korda. Kui kegi mu asja jures middagi
 wägga himmustab ja aruastab, siis wõt-
 tab se hinnos keik waeua, mis semmal
 seäl kallal on, kergeks tehia; nisam uwti
 olli ka se luggu felle lambrise kirja lugge-
 missega. Agga semmal olli ka se õige
 murre, et ta piddi Jeesust Kristust, kes se ai-
 nus õnnisteggia, semma pühkast fannast
 õppima õiete tundma. Nüüd ei olnud
 ta mitte ennami holetõ lambrus, nüüd ei
 aiand ta mitte enam aiawileks willet, ei
 ta watancki ennami aiawileks Tuuniala
 lomade peäle, taewa ja ma peäle, ja se
 peäle, mis neis ligub; waid semma kate-
 kismusse ramast olli allasi semma ka: kui
 ta sedda selgeste moistis luggeda, siis õs-
 tis semma ka ennesele iikhe ue seaduse ra-
 mato Taweti laulude eka palwettega ja
 pärrast keik Piibli ramastus ja õppis sedda
 wägga selgeste luggema, et semma õpre-
 taja isse sedda immeri panni ja fuidda-
 mest rõnustas, et se lambrine semma head
 noll